

V. ÉVFOLYAM
Megjelenik
minden vasárnap
Ára 3 óra 1 ft. 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ - HIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, jul. 9-én
1871.
28. szám.

GYŰJTŐKNEK
öt előfizető után
tiszteletpéldány jár.
Egyes péld. ára helyben: 10 kr.

Szerkesztői iroda:
Városháztér 6. sz.
ide küldendő mindenféle kéz-
irat, mely 'Ludas Matyi'-nak
van szánva.

Teljes számu példányokkal folyvást szolgálhatunk.

A pesti katolikus kaszinónak.

— A Rómába hurczolkodás alkalmából. —

Szent atyák, s más hivatott szentek
Malaszt-teljes gyűlő helye,
Hol építettik a szent Sion
Vihartól rongált teteje;
Légy üdvöz! ez áhitatos vers
Kenetteljes hangja által,
E bűnös világ vad zaja közt
A széledni kezdő nyájtól.

O dii immortales! tehát
Meg kelle érniük im a gyászt. .
Hogy szemünknek fénye szent Róma,
Mond ő szentségének czupászt!
Nem volt elég, hogy az eretnek
Bismark a dolgot úgy vivé:
Hogy Napóleon főpátrónus
Szent seregét, haza vivé!

S mint sáska-tábor, ugy lépé el
Viktor Emmánuel hada,
S ő szentsége királyságának
Ekképen végdöfést ada.
Hiába volt átok, syllabus,
Csalhatatlansági dogma,
Kirablott kifosztott szent atyánk
Végnapjain nem boldog ma!

S most a király a parlamentel
Olasz fővárossá teszi,
S a mi még maradt. — szent atyánktól
Azt is végképen elveszi!
H'jába könnyeztek a Máriaák!
H'jába forgatták szemüket,
Nincs már esuda, mely megtéritse
S hit, a mely megtartsa őket!

Mészáros Károly

Szent barátok, szent jézsuiták
Hiába prédikáltak,
Azok az átkozott olaszok
Viktor pártjára álltanak!
H'jába teszik ki a szent bölcsőt
Melyben egykor Jézus feküdt!
A sok szentséges hókuszpókus
Nem ér egy rongyos X. betűt!

Huszonötéves jubileum
Az elhírhedt dies Petri
Nincs hatással a gonoszokra,
Mind a hitetlenség gyötri!
Teljes búcsu, indulgentzia
Elvesztette már hatását!
Ó szűz anyánk! e rút világnak
Ki látta valaha mássát!?

Istentelen pogány kormányok
— Ó hogy ez égre nem kiált — !!!
Mehagyják követjeiknek, hogy
Kövessék Rómába a királyt!!!
Szaporitván bőven ez által
Szent atyánk körül a sok bajt,
Sokszorozván szent ajkairól
Az egekre szálló sohajt!

Hangoztasson jeremiádat
Magyar Állam hasábjain. .
Hogy elfacsarodjék minden szív
Keserőséges jajjain. .
Páter Tritytrotty pedig hagyja meg
Tüstént Páter Makutyinak:
Hogy e versért küldjön azonnal
Száz aranyt. . Ludaš. Matyínak.

Hasli Mózes *aprúságus levele.*

Matyilében!

Most vadjok mirges, és egy szeretnék esztet az én phennáját bele ütni aszthal khüzepébe; mert akhár mit is akharjam írni, khültői phariphájam — mit régi emberek elnevezthék phegazosnak — nem akharja indítani, teszi egy, mint fülrendi mülthuságus oraságuk, ha nép jülétrül vadj hazafiui áldozatrul van szü. — Éphen ezért nem is irum valami hosszú levelet hozzád, csak aprúságus megjegyzéseket teszem.

Keresztény hivek! öltözzetek
Zsákba, — és hintsetek hamut
Bús fejetekre, s zárjatok be
Ajtót, ablakot és kaput,
Tartsatok nagy penitentziát,
Bójtöljete e nagy gyászon. .
S adakozván szent Péterfillért,
Bús arczatok könnytől ázzon!

S ti barátok! ha egybe gyűltök
A nagy refectoriumba. . .
— Miként, hogy ha már benn volnátok. . .
Ép a purgatoriumba —
Sivás-rivás fog csikorgatás
Közt legyen mindennap gratis
Megiva tizszer egymás után
A poculum caritatis!

Pap prépost, püspök, kananokok,
Apát, quardián és minden
Boruljon gyászba svezekeljen
Ebéd után folyvást hiven,
Papszakácsné és unokahug
S más efféle klenódiüm
Terhesedjék meg, — a bánattal
S az egész szent consortium:

Nagy Bögös.

1-ször. Hallok, hodj lefejeztek — vagy akharok mondani, befejeztek ország — djölésben ez évi thüvrén-huzást is, és mamelok khipviselik menték haza, hodj fáradságus szavazás után pihenjék és alogyák khedves hurtyugus Rimanezki ádmukhat. Mások mēnthék Bécsbe, megszavazni Khon oraságnak a milliókhat.

Bizun isten, ha esztet nem ójsági lapukbul olvasuk is, mégis iszre veszek, — mert miuthátú fugvást uta berezeteltek országközi bilineseket — (ú, huva eljárja má megint a szhájom,) khivánuk mundani: khilinesekhet, — hát egész országszerte khezdödik beszörethelni a retthetes jgyverések.

2-szor. Igen gozdog oratását várhatonk, mert demukrata khalászuk lugatnak alá felé thele theljes fejkhet, s csak itt-utt láthatóak küsztük edj két arisztákrát uraság szalot, mely az ü szüke és durzistig fejét ignek meresztve spekthálja a thübbiek fülütt.

3-szor. Czhibán megy ez ivi eszthendüben semmi se nem thermette nálonk. Gunduluk, thalán azért: hodj ennek savanyúságát ugyis büven khiputhlulnak — delegáčhiuban.

4-szer. Insula Ráczkheviensis, non dáthurgráf viziphuskhándó Széchényiensis. *)

5-ször. Ujsági hirekbül veszek észre, hodj valami Halasi khipithány oraságut Kheeskemetrül vitték Szege-debe, hodj uttan szeges büesüben khilütyüghessenek belüle, hodj mig egyik khezével Hurváth Düme ju barattyát ülelgetett, a másikkal mennyi homis phaszost írta és phecséthete meg.

Elváruk Hurváth Düméthül, hodj kebelbeli barattyát kharibdisekbül khiszabadítsun, agygyon thodtáro a thürvénzéknek: hodj az ü Halasija nem azért rabultha a mijért aphorosztemberek, ü eshak thett eszet phulithikoi szemphuntbul: hodj meggozdogudván, lehessen khurtes virilis szavazü thámogathására a hatalmas Ondrási miniszterjumnak. (Ezér a jü thanásér phedig én nem khérem Düme ortol semmi nemu miniszteri fugalmazásúgát.)

6-szor. Mivel hallok Phesten és az egész urszágban therjeszkhedni a germahizáciut, hát én csak azért hattam magamnak az én sorkhontyüja taróját edj phár ezhullal huszszakbra nyojthani, és zsebembü ujan sallangumus khushüküt khilütyügfityegni, hodj az magát a thérgyemig lingelugázza. Én nem hagyok magamat. A Khubi jereknek is szip, de igen khemin modjoros beszidben thodomásáro juttattham: hodj ha akarja thuvábbra is a bodjélárisumba bele khondikhálni, és velem edj kenyéren és vizen esholádi jelenség ikességét prudukhálni, hát semmi némü phlundrát — mit zsidu jakhecz jerekheken látom — ü rajtha meg ne thoposztholjam: mert ellenkezü esetben fugja khüsztünk edj ujan urusz thüürük baráságféle khifejleszkhedni, mibül usztand asztat is khivunhattyuk, hodj én mérgében fugom edj rüfüt, és rüfülük ütet ugy, hodj a szent Phither mikhur hall mennyben a phoffanásukat, egyszersmind veszi is khezébe klapukhócsokat, hodj a phaczienst odabelüre eressen.

Isten álgya meg théged Matyilében! Szivébül khiván esztet néked a

Hasli Muzes, m. k.,
madjar izraelitó nathurál poét.

*) Bravó Haslilében! még ogyan szipen thudolsz ikés stilusokban kifhejzeni mogadat. Matyi.

Szabadkai életképek.

XXIII. kép.

Rendkívüli közgyűlés.

Polgármester: Tekintetes rendetlenség! Miután a magas miniszterium kebelében olyan dolgok fordulnak elő, melyek a rendes mértéket meg nem ütik: szükségesnek tartom, hogy mi, kik a magas kormány és haza érdekeinek egyaránt hátramoszditói vagyunk, „azon dolgoknak“ tömjénezünk, (a mamelukok: helyes.) — Ez ezélja a mai rendetlen összejövetelünknek.

Mindenekelőtt indítványozom, hogy Horváth Bódinak, miután reá többé nincs szükségünk, szerencsés utat kívánjunk; Bittó Pistának pedig jó napot mondjunk: így talán megvonhatjuk magunkat az ő napjának igazságos árnyékában; mert Tóth Vili csakugyan ki akar minket pörkölni a mi nyugalmas fészünk ből. (Miska bácsi közbe sóhajt: úgy nem is lesz ebből a hazából semmi.)

Továbbá indítványozom: hogy Ráday kir. biztos ő méltóságát tegyük meg diszpolgárnak; így remélui lehet, hogy ő méltósága, a kinek sokszor kedveszottyan a tilosban vadászni, a mi ronda utczáinkat is diszesekké teszi (átalános helyeslés.)

Szikra Matyó: Én a peesenyeszag után induló batákos szellememnél fogva tovább megyek. — Kivánom jegyzőkönyvileg rosszaltatni az országgyűlési baloldal eljárását, melyet ő méltósága irányában legközelebb követett. — Belőlem a szolgabirói praxis beszél; sokszor nem lehet és „mondhatná“ nem szabad megtartani a törvényt, így pl. ha a „suba“ jobbparti bélésü: oda kell itélni; ellenben ha balparti szörü: el kell itélni. — Ezt hozza magával a magasabb igazság szolgáltatás „postuluma...“

Polgármester: Egyéb tárgy nem lévén, a gyűlést ezennel bezárom, és sietek vizipuska-szemlére; mert nekem kell intézkedni aziránt is, hogy a vizipuskák a tűzveszély után mindig elstüljenek. (Helyes. éljen!)

Egy szemtanu a titkos lyukon.

Sziporka.

Egy társaságban valaki azon adomát beszélé el, midőn a tót diáktól tanítója kérdezte, hogy mi az a malszt? melyre a tót diák azt felelte, hogy kit dít nó.

„De már, hogy mondhatta ezt? kérdé egy másik a társaságból?”

Hát ugy — felel a magyarázó nagy bölcsen — mert az r betüt nem tudta kimondani.

Két régi történet

Iczig: Khendé ez a szekér András gazdha?

András: Az enyim volna biz ez. .

Iczig: Nü, biz ez is eshak ollan szedhett vethett ám, mint e Majthányi bárú szekhere.

András: Hát az milyen volt?

Iczig: Hát thodja khend, 1849-ben a moszkhák elhajthutták Barsvármegyébül a baron Majthényinak egy szekherit nygy ükhörrel forspontba. A bhires meg is gyütt egy félév mulva Debreczen alul egy ushurral; a bárú khirdezte, higy hát az ükrük meg a szekhir hul vannak? Ekkhor asztbán a bhires elbeszilthe, hogy egy üklhür eldüglött Miskhóleznál, másikat fugthák helyette, a másik, harmadik szinte így járt, végre a negyediket Debreczennél megetthék. Hát a szekhir? Kérdi az oraság. A szekhir egyik kereke elthürütt, tetthek bele ágyó kherekhet, asztbán az uldal thürütt el, adthak egyet a moniczius khoesiktól, míg végre Debreczennél elthözelték a muszkhák. Így gyüttem meg — mond a béres a budri kotyával. Az oraság pedigh azt mondá: bár esakh téged is megetthek vagy elthözelthek volna khotyásthól.

uj kiadásban.

Mihály gazda: Már Iczig szomszéd magának csak elmondok egy régi históriát. Hát tudja szomszéd Eszterházi herceg, midőn már annyit eltékozolt, hogy anyagi körülményei miatt kénytelen volt elbocsátani híres udvari bandáját, melynek Haydn, a hírneves zeneszerző volt karmestere, kit azonban megtartani szándékozott, azonban az ajánlatot Haydn el nem fogadta. Mikor aztán az utolsó zenei előadást tartá a zenekar, Haydnak egy ez alkalomra írt darabját adták elő, mely mindig piánóbban végződik s időközönként egy-egy muzsikusz elment, s így fogytak el szépen egymásután, míg nem Haydn maga maradván szóla a herceghez: „Kegyelmes herceg! Köszönöm kegyes gráciaját, én nem élhetek az én jó pajtásaim nélkül, én is elmegyek; mire a herceg kéré a karmestert: „Maradjon kedves Haydn! nálam ellehet holtig,“ de azért bizony csak elment Haydn.

Iczig: Gattüberdiwelt! ezt a mi Andrászi karmestherünkhet az ürdügh se marasztja, még se megy el a thübbi uthán.

Hevesi Péter-fillérek.

Reverende páter Marczinkó ur
Szépségesen elbucszva otthon
Szelid nőtől, hízogó kutyától,
Szőlő lügestől, és Violától.
Hiveinek rettentő reményü
Embrióit ment el — látogatni,
És óh egek! — mi magasztos öröm!
Mi malasztal teljes meglepetés. .
Várakozott itt a szent atyára.

* * *

Nóvusz a tanító — gesztikuláns
Állásba helyezve minden izmát,
Kilenczedik pióca-vitzistent
Diesőitő zsolosmát énekelt.
S arra tanítá az embriókat.

A reverende páter messziről
Hallva a Pius-nevet, szivéről
Csak úgy áradozott szét az öröm:
Mint doktor Lippay kése alatt
A hályog egy vak zsidó szeméről.

* * *

Reverendissime Marczinkó ur,
Öröm teljes meglepetésében
Gondolt egyet. — Magasztos, — nagyszerű
Volt e gondolat, — s hirtelenében.
Egy édes mosoly vonult el ajkán.
Lángra gyuladt benne minden csepp vér,
És piros lett leborotvált arca.
Mint hős vértől pirosuló gyász tér.

A reverendissimus belépett
A pókháló lepott iskolába.
Éles „die sértessék“ hangzott onnan,
Mihelyt — látható volt — keze, lába.
„Á m m e n“ — szólt a reverendissimus,
Gyermekeim legyetek esendesen
És be markolt reverendájába.
Most mindenitek kap, egy-egy hatost,
És be markolt reverendájába,
És a gyermekeknek nyitva maradt.
Éz égből jött új szó hallatára. .
Mind két keze, — két szeme, és szája.

* * *

Lassan Joskó a kalapáts nyéllal,
Ne dobja kend — olyan messzire — el.
Reverendissime Marczinkó ur
Nem szokta oly meggondolatlanul
S csak egy rég ősmert „die sértessékért“
Marok számra szórni a — „piczulát“
Mint „p á p a“ szórja az anathémát.

* * *

És mégis úgy történt — „Gyermekeim“
Folytatta a „reverendissimus“,
Holnap szent Péter, szent Pál napja lesz,
Ez nálunk egyház nap, vagy is búcsú!
De holnap kétszeres bucsút ültünk,
Mert római pápa ő szentsége!
Huszonöt éves jubileumát
Szintén holnap fogjuk ünnepelni,
S „Te Deum laudamus“-t énekelni.
Legyetek most teljes figyelemmel.

Azért adom, ezt az egy-egy hatost,
Én majd holnap a szent mise alatt —
Ki ülök a sekrestye ajtóba;
És ti gyermekim, urmutatás után,
A mint Nóvusz tanító ur vezet. .
Szépen sorba, léptek előttem el.
S a hatost kalapomba vetitek.

Én pedig azt, nevetekbe fogom,
A szentséges római pápának. .
A mindenéből, ki fosztott, s rablott,
Fogságban sinlődő szent atyának. .
Az isten földi helytartójának
Egész alázattal felküldeni,
S számotokra, — áldását ki kérni.

* * *

Sikut diktum-faktum fuit ita,
Reverendissimus Marczinkó ur,
Szent Péter és szent Pálnak reggelén
Ki ült a sekrestye ajtajába:
S hült a Péter-fillér kalapjába.
Bár nem olyan böven, mint remenylé,
Mint római pápa ő szentsége
Szent kezéből a szent anathéma.
Mert óh mit ér a kőműves esze,
Ha nincs köve kalapácsa s mesze.
Azaz nem is sok volt a különbség,
Ott volt a tévedés, hogy Marczinkó ur,
Többet osztott szét száz piczulánál.
„De majd levét a pokolban issza,
Ki a többit nem vetette vissza.“
Nem került több vissza harminczháznál.
És a reverende nagy mérgében
Épen mint tegnap nagy örömeben
Lőn mint hős vértől pirosuló gyász tér,
Mert újra lángra gyult — benne a vér.

* * *

És a mint látta, hogy több piczulát
Nem szór kezébe a processio,
Kezébe fogta üres kalapját,
S következett az inquisitio.
Buzás Imre, hova tetted a pénzt,
Szólt Marczinkó, egy a szent gunyából
Éppen ki vetkező miniszterhez.

„És óh egek! — mi iszonyú válasz,
Hangzott most fel, — ridegen mint Noé
Hollójának hangja, mely dögre lelt,
S gazdájához többé vissza nem ment.“

„Hát elnyerte a mézáros fia,
Gombozni hitt a dombra, oszt megnyert.“

Mint hős vértől pirosuló gyásztér,
Olyan volt a reverenda arcza,
De most fékezhetetlen dühétől,
Lőn mint legfinomabb csurgás tök mag,
S Bálámként csak is azt óhajtja:
Oh bárha oldalán volna kardja.
És te Kaszámankó hová tetted?

„Hát, hát, egy icze sert ittam rajta.“

*Joskó Zazravec
szénégető.*

Eredeti levelek.

Szerkesztő urasag! Szeretett polgartars!
Pesten!

Hogy magat ujsagíró urasag a budai élet divina komédiaja felül környülményesen tájékozhasssa; megírok ezuttal, minő labou al az egyetirtis Latabar szintarsulata és a budai nagy érdemü közönségnek közöte.

Publikum akarja maganak színházat plane magyart, s hogy előal Latabar, publikum aszongya ra: hat iszen ez magyar!

Teszem ha in aszondok felesígnék:

Anynyuk! szeretnik estire kaprozs turozsz ritezst enyi.

És ha a fain ritezst egisz miltosagaba elibem ponalya anynyukom, in előalnik ipensígel nem íletikezs szörnyüködisel; hat hogy tuez te nekem csinálnyi dorong fankot?

No hisz elatna engemet ere az aszony, szoszaporasaganak dorongjával!

De semit is nem szeretnik in anyira, mintha Ferbli Zsigat esupan egy oracs kara kiszégezhetni Latabar a színkörnek az ő kapujara ilő programkípen. Beszélne ü otan összevissza anyít, hogy estínkint a nem sovany homoknak, az agyontaposastu kellenik tartanyiók, az ílínksígel teljes tolongasnak miata.

Tőlem nem kivanhatya az orszag, hogy minden előadason megjelenyek a színhazba, mert habar nem vagyok ízs esaszlaui íletíkésígü polgar: finansialis környülményeim íszonyatozsau es ehül alanak. Megakarom kímlínyi szívetem a keserúsígektől, s így nem fogom bőveben ílustrálnyi ezt a búbanaton ragódó kífejezist: es ehül alunk!

Sokakal vagyok in ebe az íranyban kolegialis víszonyba! Beszíljenek ök!

Hanem ígenízs batran felszolíthatyuk, sőt megkívetelhetyük atol a magasab osztalytű, hogy ne jarjon örökí aba az újvilagba, ízs morfeomba, meg azokhoz a ílato s german ínekésekehez; de tegyík le a garast a nemzetísíg arvanhagyot oltarara ízs.

Lam ínekem nícs tőb napjara egy arva forintnal, s mígízs valahanszor csak lehetsígés, mindanyíszor ot alok vagyízs ílőm a kakasílőn.

Latabar ígazgato urasígnak tarsulata, altalaban egytűlegyíg mínd kedves ízs szeretetremíltó índívídiumokból van öszealítva, és mígísem latogatya előadásait az a pogany publikum.

Franya tuga miirt is nem teczik Budan egy jó magyáros tarsulat? Bamulasramíltó dolog, hogy kaprozs, turoz rétezsz helyet, míirt kívanak íten ínkab dorong fankot?

S mert egy eríjes operacío nílkül, a publikum sohasenem fogja adni hafísig a nemzetísígnyek, índítványozok:

Budan szíkelő öt míniszteríumnak valameñyi mínisztertanaesosa és valóságos és tíszteletbeli títkarocska, kí csak a foga píszkalja és nem dolgoza, jarjon ex offó színhazba, míngyart lesz publikum elíg

polgartarsa
Vörös Marci.

A d o m á k.

1849-ben Komárom városa védelemre készíelve a Kossuth vonalon sánczokat ásátott. E munkában míndenkí sietett résztvenni a lakosok kízül, lelkész ur, kíznép mínden kílőnbőség nélkül. A munka folyama alatt a rendelkező mérnök meglát egy cigányt, kí ásójára dűleszkedve, dologtalanul álldogált, s rá kíált tehát:

„Hát te mért nem dolgozol cigány?“

— Jaj uram! mond a cigány — ázsou gondolkozom, hogy míő ross világbá jutottunk.

„Már míért volna ross világ hé!“ kírdí a mérnök.

— Ázsért uram, víszonz a cigány — mert míkor láttá ast válákí, hogy a páp meg a cigány dolgozszék, most pedig ázsok ís dolgozsna.

—

Egy urasági esősz, — kí a várostól távol eső pusztán lakott s kínek tőb gyermeke kílőnbéfe betegségben fekűdt odához — bevíszí a városban lakó orvoshoz egyík beteg gyermekeét s azt így mutatja be:

„Ítt van tekéntetes uram! a gyerekek nálunk mínd betegek, ezt az egyet behoztam mustrának, írgyon nekík reczeftet, hogy meggyógyuljanak.“

Diskurszus Iczig szomszéd és Mihály gazda közt.

Mihály gazda:
No szomszéd! azt sem
hittem volna, hogy
Andrássi disznó kup ecz
legyen. .

Iczig szomszéd:
Hogy hogy Mihály
gazda?

Mihály gazda:
Hát nem tudja szom-
széd! hiszen 650 darab
disznója hizik Kőbá-
nyán. A napokban kint
volt ö excellentiája
kosztosait meglátogat-

ni s rendkívül nagy érdekeltséggel kérdezősködött a
disznó telep parancsnokától. .

Iczig szomszéd: De hát miről khérezőskü-
dött olyan rendkivüli érdekeltséggel?

Mihály gazda: Hát csak arról, hogy meghiz-
nak-e olyan kövérre disznai, mint Borszem Jankó!

Iczig szomszéd: Hát aszthán mit felelt a disznó
parancsnok, hallja khend?

Mihály gazda: A bizony azt felelte, hogy: meg-
bizon, ha ezeknek is úgy szórja excellentiád a kukori-
czát, mint Borszem Jankónak a subventziót.

Ludas Matyi okmánytára Hirdetés.

Arról, hogy ma estére az nagyvendéglőben nagy
előadás kezdődik, bövisz játék 18 darabból, testi jakorlat
hajlandóságból, korszékbojkálás 2 pohárral, 4-ik tombor
szó, 2 tányér 6 kanál másfél mázsás üllő két korszéken
fekve 3 kalapácsal francziát kiverik zene mellett 10
perczig, 42 részből áll kérünk nezőket. Kezdeté 8 óraker
Belépti díj 10 kr, Tápió szelén.

Azon torzkép rajzoló, ki a „Ludas
Matyi“ szerkesztőségét párhéttel ezelőtt
két izben felkereste, sziveskedjék mostan
jelentkezni.

Zsiga pósta.

Valyepályra:
a 21-ik libát szárny-
ra eresztettük, hogy
a többiek ne gágog-
janak utánna.

Kankán Mar-
czinak. „Boszorkány per,
Szamártelken Boeskor vár-
megyében“ megléven fűrészt-
ve g. . lében, továbboztuk
Bakszem Jankóhoz, neki való
lesz az, ha beveszi: okvetetlen
ki is adja.

Kondor M.-nak. Lesz rosta, lesz szelelő.
Csak a humorral elő.

Előfizetési felhívás.

Hass, alkoss, gyarapíts, a haza fényre
derül.

A „NÉPSZAVA“ a nép atyjának

Kossuth Lajosnak

magasztos nézeteit s politikai elvhűségét tekintve
irányadóul: a tiszta demokratikus eszméknek leg-
buzgóbb apostola; hü öre és védője a nép jogainak;
zászlóvivője a népszabadságnak, népuralomnak; tol-
mácsolója a nép érzelmeinek és panaszainak; uttö-
rője a közművelődésnek; előmozdítója a népjólétnek;
renditlen harezosa kedves hazánk függetlenségének.

Jelszava tehát: **Függetlenség, sza-
badnép, és önkormányzat!**

Előfizetési ár:

Évnyegyedre 1 frt

Félévre 2 frt

Kiadóhivatal: Pest, városháztér 6. szám alatt.

Gyűjtőnek minden öt előfizető után tiszteletpéldány-
nyal szolgálunk.

Felölös szerkesztő : Főszerkesztő és kiadó tulajdo
Mészáros-Hevesy Antonia. Mészáros Károly

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY.

Pest, 1871. Nyomatott a „Magyar Nyomda“ betűivel, (Lipót-utca 11. sz. a.)